

Da bi se što lakše (čitaj – jeftinije) mogla transformirati politička scena potrebno je uporno povećavati metež, da ne kažem kaos, kako bi se, najprije, dezorijentirala javna politička scena, da bi se, potom, javnosti prezentiralo vlastito polazište i to, u narednim koracima, ponavljati iz dana u dan – dok je ne prihvati javnost. Tako važnost nacionalnog suvereniteta valja smanjiti koliko je moguće da bi se povećao značaj pripadnosti europskim vrijednostima, ma što to značilo (kao što svjedočimo to je još uvijek prilično prazna priča). Osim toga, što se sve podrazumijeva pod europskim vrijednostima? Prošlost Europe nije baš tako sjajna niti blistava ili, što je isto, u povijesti Europe najviše su griješile imperijalne države koje danas određuju pravila igre u EU - tempo i smjer demokracije koja postaje prilično upitna (što uvjerljivo dokazuje politički marketing i pripadajuća retorika) jednako kao i socijalna senzibilnost razvijenih zemalja ma koliko mi šutjeli o tome.

„Presvučeni“ HDZ je krenuo u svom pobjedničkom putu na krilima probuđenog nacionalnog bića. Učinkovito se je produbljivao sukob na relaciji ustaša i partizana. To je bila retorika desne opcije koju je preuzeo HDZ. Sjećamo se kvalifikacije Ivice Račana – stranka opasnih namjera. Kako jučer tako i danas – svjedočimo - nepomirljivosti ustaša i partizana. Međutim, njihova nepomirljivost danas ima za cilj povećati kaos kako bi se plasirala nova paradigma. Tako je nepomirljivost dobila novu ulogu kreiranje nereda i kaosa kako bi se prikrla prisutna politička transformacija političkog prostora. Nikog ne govori o činjenicama jer bi one mogle pružiti mnoge odgovore i postaviti nova pitanja. Činjenica je da su hrvatski građani dominirali, posebno dalmatinci, u partizanskom pokretu (do 1944. godine dominantna nacija), kao što je činjenica da je u važećem Ustavu jasno i precizno kazano kako je izvoriste hrvatske državnosti u antifašizmu - nekima sve to očito nije dovoljno. Tako zlodjela pobjednika (kojih je bilo) nisu dovoljno osuđena kao što se previše ističu zlodjela pobijedenih (kojih je također bilo) postaje i ostaje polazište za rastakanje a ne povezivanje hrvata kako je to želio Tuđman. Sve se to i mnogo drugog koristi prilikom komentara u našem političkom i zemljopisnom okružju. Drugim riječima, postavlja se pitanje koliko ima smisla govoriti o samostalnoj i slobodnoj državi u kojoj su njezini građani robovi prošlosti?

Problem bi se mogao riješiti tako da se godišnje izdvoji nekoliko milijuna kuna kako bi povjesničari istražili i verificirali sve što se je dogodilo. Istina je najbolji lijek za te i takve bolesti.

Drugi problem je odnos hrvata i srba na ovim prostorima. Nesretni rat koji je odnio mnoge nepotrebne žrtve (koje do dana današnjeg nisu našle svoj mir) predmet su stalnih prijedora. Mržnju hrani politika. Međutim, u Hrvatskoj manjine imaju prava koja spadaju među najveća u EU-u a time i u svijetu, pa nije jasno u čemu je problem. I ne samo to. Srbi su godinama podržavali i podržavaju vlast pa je pitanje zašto podržavaju vlast koja dopušta marginalizaciju i getoizaciju srba, te širi mržnju kako to pokazuju javno objavljena Izvješća javno. Ako nacionalne manjine podržavaju stranku na vlasti koja propušta učiniti potrebne zakonske i ine radnje kako bi se zaustavile, blago rečeno, razmirice na nacionalnoj osnovi, tada odgovornost za postojeće stanje snose predstavnici nacionalnih manjina. Kako nacionalne manjine podržavaju stranku na

vlasti može se prisutno, kako to tvrde predstavnici manjina, uporno i stalno kreiranje i održavanje mržnje odrediti kao dio politike stvaranja kaosa kako bi se transformirala politika koju nastoji, kako je sam kazao, promijeniti. I u ovom slučaju bi pomogli povjesničari – kada bi se to uistinu željelo. Oni bi svojim istraživačkim radom ponudili odgovore na pitanja s kojima jedna od strana nije suglasna ili zadovoljna postojećim odgovorima. I tu je potrebna objektivna analiza kako bi se prebrodili problemi. Srbi, i ne samo srbi, su ravnopravni građani Hrvatske. Ipak, bilo bi dobro da predstavnici naših nacionalnih manjina jasno kažu kako traže iste političke i ine slobode i prava za hrvatske građane političarima koji vode njihove matične zemlje. Bila bi to velika pobjeda demokracije i suradnje. Međutim, politika ne bira sredstva u ostvarivanju svojih ciljeva pa sirotinja (koja je dominantna skupina u Hrvatskoj) svoje siromaštvo često, krivo, pripisuje svojoj nacionalnoj pripadnosti. Sirotinja je sirotinja. Naš bi narod rekao „sirotinjo i Bogu si teška“.

Što je veći kaos to lakše „prolaze“ druge opcije. Sukob političke opcije do dolaska gospodina Andreja Plenkovića na čelo HDZ i današnje političke opcije svjedočiti ćemo prilikom obilježavanja 100-te godišnjice rođenja Franje Tuđmana. Drugim riječima, ako nositelj proslave ne bude HDZ na čelu i pod dirigentskom palicom predsjednika HDZ-a gospodina Andreja Plenkovića tada je jasno da se je napustio model pomirbe i nacionalnog suvereniteta unutar hrvatskog korpusa. Tako odnos hrvata i srba dobiva sasvim drugi smisao i sadržaj. To nikom ne koristi kako suprotstavljenim stranama u hrvatskom korpusu tako ni odnosima hrvata i srba. Srbi su dio hrvatske povijesti u svakom pogledu. Toliko je toga nedjeljivog i zajedničkog što, sa svoje strane, sugerira kako je nerazumijevanje bitna posljedica politike. To, po mojem mišljenju, koristi dnevnoj politici koja ima za cilj zamijeniti nacionalne europskim vrijednostima. Ako se u tome uspije nisu bitne ni hrvatska ni srpska nacionalnost ili bilo koja druga. Američki nacionalni sustav je cilj zagovornicima jedinstvene Europe. Međutim, jedno je nacija XVIII. stoljeća a sasvim druga priča odnos nacija u XXI. stoljeću. Lakše je male asimilirati. Međutim, napetosti u EU pokazuju kako bi se i ta i takva politika mogla postati tragični eksperiment.

Prema tome, ako u javnom prostoru dominiraju ustaše, partizani, hrvati, srbi (i ne znam što sve ne) tada nema mjesta raspravi o blagostanju, pravosuđu, DORH-u i molim čitatelja da sam nastavi popis onog što je bitno a tako brutalno marginalizirano.